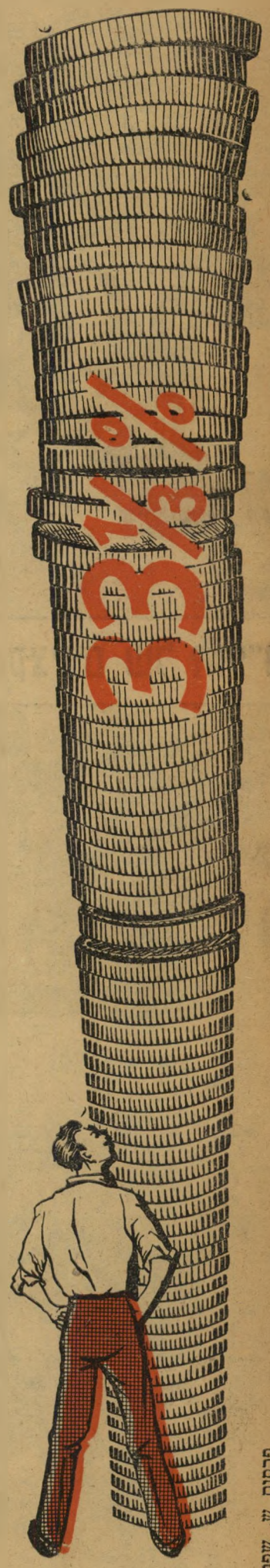

"חסנון פרס" מתקין את הרווחים

בנק דיסקונט
לישראל בע"מ

הנדון:

(המשך מעמוד 3)

לשם מוזמנים חלק מהסוכנים העושים את העבודה השחורה. מי שוכנס לגוביאריות זה, יכול לשמוע בלי הרף ש"אנחנו נגמור" את פלוני, ו"נסדר" את אלמוני ו"נדפוק" את פלמוני. הגידופים ושמיים בשפע, והם מכהנים בדרך-כלל לאנשי-ציבור ידועים-שם. בפי מנהיגי המדינה, זהו סגנון המעורר למחשבה. הוא מזכיר מדי את סגנון הניהיליסטים הגרמניים, שאחד מהם אמר פעם שהוא פותח את ניצרת אקדחו בשמעו את המילה "תרבות".

הסיסמה המלכדת העיקרית היא פולחן אישי קיצוני של "הזקן". אחר מאנשי השורה השניה של הקבוצה אמר לפני כמה ימים שהוא מוכן לטרוף במו ידיו כל אדם הפוגע ב"זקן". בן-גוריון הוא אלה, וכל אחד מאנשי הקבוצה מוכן להיות נביאו.

יש משהו תועלתני וטכני גם בפולחן-אישי זה. הוא מזכיר את פולחן-האישיות של לנין, שטופח בכוונה תחילה בידי הסטאליניסטים הקטנים שביקשו להיתלות באילן הגדול אחרי מותו. לעתים נדמה כי פולחן-האישיות המאורגן בידי אנשי הקבוצה, אינו מוקדש לאיש החי כיום, אלא לאדם שיעמוד מחר על סוס של אבן בכיכר-ציון בירושלים.

ב זירה הפנימית, עומדים חברי הידיעה-שחורה מאחורי כל הנסיגות לצמצם את חרות-האדם, שנעשו בשנים האחרונות. הם שיומו את חוקי-החירום השונים של חיים כהן (אף שכהן עצמו אינו שייך אליהם). הם שיומו את תוכניות-הנפל השונות להקמת משטרה-חירום במדינה, שנתגלו מפעם לפעם.

איש מזה לא היה קשור אישית בפרשות-השחור תות שהתפרסמו. אולם הם שחיפו במלוא המרץ על רוב מעשייה-השחורות שנתגלו, מפרשת חושי ועד פרשת עמוס. השכונם היה תועלתני וניהיליסטי. מתוך אותו חשבון עזרו לגלויים מסויימים, ששרתו את מטרתיהם.

בשטח הביולוש וההאונה, הגיעו לשיאים חסרי-תקדים. מעולם לא היססו לצלל את פירות-הביולוש כולל רכילות אישית. אין שום ספק כי הידיעה-שחורה היתה מעורבת בחלק ניכר ממעשי האלימות שבוצעו בתקופת-המדינה, כולל כמה ממעשייה-טרור נגד עתון זה. גם הדברים שנתגלו עד כה בפרשת רצח קסטנר וזרעים מחשיבות נוגות.

בזירה החיצונית, ברורה דמות חברי הקבוצה לא פחות. הם שוביניסטים קיצוניים, בונים מעור מק ליבם לכל רעיון של שלום, חסרי כל היי סוסים לגבי יוזמה מלחמתית.

החזתמת שלהם טבועה על כל הי תיכונן הפוליטי של מיבצע סיני, וררי הם מרחפת על פני התהום של קיביה וכפרי-קאסם.

אם למצוא מכה משותף לכל העובדות האלה: אנשי קבוצת-המנהלים הם טכנאים אך לא גובי דעה, מתחכמים אך לא חכמים, ערמומים אך לא נבונים, מהירי-פיסה אך חסרי בסיס תרבותי, מוכשרים לאילתור אך לא לראיית הטחף הרחוק. יש להם הפקחות הדרושה כדי להיתלץ ממציביש אשר אנשים חכמים לא היו נכנסים אליהם לעולם. חסרה להם התבונה לחזות מראש את הבעיות הנוצרות כתוצאה מפתרונותיהם הפשטניים. אנשים כאלה שלטו לא פעם בהיסטוריה. מעולם לא הביאו ברכה לעמיהם.

אם מסוגלים אנשים אלה להגיע באמת לשלטון אחרי ש י ייעלם גבו הרחב של דויד בן-גוריון, כאשר יצטרפו להבטיח לעצמם כוחות עצמם את הירושה? קשה לדעת את הדבר מראש, כי הוא יהיה תלוי במידה רבה במועד בו יקרה הדבר, בתהליכים שיתגבשו עד אז ובנסיבות החיצוניות והפנימיות שישררו בכוא העת. אך מותר לנחש את קווי היסוד של המערכה העתידה.

בארץ לא תיתכן הפיכה צבאית, וגם לא "פוטש" — הפיכה שעיקרה תפיסת מרכזי-השלטון עליידי חוגים מזויינים. שום תפיסת שלטון, אפילו באמצעים בלתי-דמוקרטיים, לא תיתכן ללא תמיכה המונית רחבה. זאת הבינו היטבר ולנין, וזאת מבינים (להבי דיל) אנשי הידיעה-שחורה.

לכן ייעשה בקרוב נסיון רציני מאד להשתלט על מפא"י מבפנים. אנשי קבוצת-המנהלים בטוחים כי אותם החוגים באחדות-העבודה, המרוכזים מסביב ליגאל אלון ויצחק בן-אחרון, מזוהים עמם ב"מגמות העיקריות. לכן ינסו לגרום לאיחוד של שתי המפלגות. במפלגה המאוחדת תיוצר חזית רחבה של "כוחות צעירים", שיטלו לעצמם את איצטלת האופוזיציה לצמרת העסקנים הבלתי-פופולרית וישתלטו על מנגנון המפלגה.

יתכן שיצטרפו לגוש זה כמה יחידים וחוגים ממפלגות אחרות, וגם בלתי-מפלגתיים. אולם הידיעה-שחורה אינה מתכננת ואינה מסוגלת לשתף פעולה עם שום מפלגה אחרת. היא שונאת את המפלגות האחרות ותנסה לחסלן.

אם יהיה זה בסיס די איתן להקמת שלטון דמוקרטי, חצי ה דמוקרטי או אפילו אנטי-דמוקרטי? **בארץ ישנם שני מרכזי-כוח עיקריים. האחד הוא** כטחוני-מדיני, והוא נתון כבר עתה ברובו בידי קבוצת-המנהלים. השני הוא כלכלי, והוא נמצא בידי קבוצה קטנה של שליטי המשק ההסתדרותי.

אפשר להעלות על הדעת גישואי-נחיות של סולליבונה הידי-השחורה, על סמך חלוקת-תפקידים וחלוקת-השלטון. אולם לא פחות מתקבל על הדעת כי הכוח האדיר של המשק המפא"י יתמוך בשעה המכרעת בצמרת העסקנים הקשישים, אם זו תעז לחתום.

הרבה יהיה תלוי במצב זה באנשים כמו פנחס ספיר, הנמצאים כיום בשטח ההפקר בין שני המחנות. ספיר הוא טיפוס של מנהל, אולם הוא עד אין שעור יותר גבוה ומעמיק מאנשי קבוצת-המנהלים. קשה להניח שטייל את משקלו על כף המאזניים שלהם.

מעצור רציני אחר תמוך בכפי-כוח שלישי, שי אינו נמצא בארץ. אנשי הידיעה-שחורה הם יצירי דורי המענק, בנייה-טיפוחים של משטרה-שחורה. הם לא יוכלו לשלוט אף חודש אחד אם יתיכש זרם המעי נקים, המלוות והמגביות.

על אף הצלחותיו האישיות של טדי קולק בשטח זה בעבר, קשה לתאר שיהודי התפוצות יתמכו בכספם במשטר ישראלי שריח ה"דיקטטורה יהיה נודף ממנו. האיש הקובע כיום, הד"ר נחום גולדמן, הסביר לא מכבר, בשיחה בה נידונו כהגות הידיעה-שחורה, כי יתמוך בהרכבו של כל משטר דימוקראטי בארץ, אפילו יהיה של חרות, אך לעולם לא יתן כסף למשטר דיקטטורי.

ע ל ד כן יתכן מאד שבבוא היום, יצטרפו אנשי הידיעה-שחורה להודוין בסבלנות ולהסכים לכמה שלבי בניינים. השלב הראשון אחרי ירידת ביגיי מן הבמה יהיה, מן הסתם, ממשלת-קואליציה, בה יכהנו אנשי-המפתח של הידיעה-שחורה, אפילו בתור מיעוט, בחברת עסקנים קשישים. אולם מצב זה לא יאריך ימים. הכוח האמיתי יהיה מרוכז בידי אנשי הידיעה-שחורה, חבריה, וביחוד אהוד אבריאלי, כבר גילו בעבר כשרון עצום באינטריגות ושעורו לסלק אנשים כמו לבון ושרת. אפשר לסמוך עליהם גם בעתיד. הם יחסלו את יריביהם בשקט, בכל הידידות.

ממשלה זו תתמוטט. אזלת-ידה תהיה ברורה לכל. ההמונים יקראו ליד חזקה, לממשלה המוסגלת למי שול. אם יהיה קיים אז מצבי-החירום על הגבול, אמרי שול או מדומה, טבעי יאזר מלאכותי, תגבר קריאה זו שבעתידים. קל מאוד ליצור את המצב הרצוי, כאשר בידיה-שטון בידי היוצרים.

יתכן גם בשלב השני, כשהידיעה-שחורה תרצה לטול לידיה את כל השלטון הממשי, יהיה צורך בראש-ממשלה מתון יותר — מעין נאג'יב שתפקידו להכשיר את הקרקע (בעל כורחו) לעבד אלה נאצרי ישראלי. במקרה זה יבקשו חברי הקבוצה להסתייע בפופולריות של אדם כמו יגאל ידין, למשל, שאינו שייך בשום צורה לקבוצה, אך שיש לו אמיביציות פוליטיות חזקות ואור-דרך של מפליא.

במקרה זה אפשר יהיה לתאר, בתיאוריה, ממ' שלה שתכלול בכוא היום, את האנשים הבאים:

- שמעון פרס, שרה-בטחון,
- אישיות מסויימת אחרת, שר-החון,
- אהוד אבריאלי, שרה-פנים (כולל מש' טרה וחלקים ממנגנון-החושך),
- טדי קולק, שרה-אוצר (אם לא יחוסל עד אז עליידי חבריו),
- יגאל אלון, שרה-חניוך (או עבודה או פיתוח),

● יצחק בן-אחרון, שרה-הקלאות. אנשי השורה השניה של אנשי ביגיי, כמו נחמיה ארגוב, יצחק גבון וחבריהם, יוכלו להתחלק בחצי תריסר המשרדים האחרים.

ב חוגים החשובים במפא"י קיים כיום פחד רציני מפני אפי שרות זו. היא מוחשית מאד. אולם אין להתעלם גם מן הגורמים העשויים לעכב את הפיכת הניהיליות לפני שיגיע למטרתו. ראשית, אין להפריז בכוחר הביצוע של חברי הקבוצה. גם בעבר ביצעו שטויות עצומות. די להזכיר את משפט קסטנר ואת משפט עמוס, ששניהם הוגשו מתוך קלות-דעת מדהימה, באישור הקבוצה ואחרי התייעצות עמה, כדי לעמוד על המגבלות של אנשים אלה. שנית, קבוצה שאין לה השקפת-עולם, רגישה שבעתים לקנאה הדדית ולמריבות אישיות. החבילה יכולה להתפרק בכל עת, ובי יתוך כשיהיה צורך להתחלק בשלטון בלי פיקוחו של "הזקן" — שלישיית, גם בקרב הצמרת הקיימת ישנם צעירים רבים — כמו אבא באן, מרדכי מקלף ופנחס ספיר — הרחוקים מן הקבוצה ואף שנואים עליה, אולי בגלל המטען התרבותי הרובץ עליהם. אנשים אלה מהחיים תאיהתנגדות טבעיים.

א ולם איי-אפשר להתעלם מן המצב היסודי, היוצר מטבעו סכנות מסוג הידיעה-שחורה. זהו מצב של חוסר אלטרנטיבה. די לעצום לרגע קט את העיניים ולתאר את הזירה הפוליטית של המדינה כשאין עליה דמותו של דויד בן-גוריון, כדי להתחלחל מול התחושה הריקנות. ברגע שביגיי יוד, תהיה הבמה ריקה. לא בתוך המפלגות הקיימות, ולא מחוץ להן, נראית כיום אל-טרנטיבה המסוגלת למשוך את לבו של רוב העם. אין אלטרנטיבה רעיונית, ואין אלטרנטיבה אישית.

וכאן קבור, כמובן של דבר, הכלב האמיתי. פריי הכאזשים הניהיליסטי צמח בשרה אשר אין בו שום צמח המניב פרי אמיתי. כל עוד לא ינכטו צמחים חדשים, קשה יהיה לשרשו.

לכן אין טעם רב להילחם בידי-השחורה. יש צורך לעמוד על המשמר בכל רגע, לעמוד נגד כל אחד מן הנסיגות הרבים לכאן את חרות-האדם ולהגיה את היסוד דיקטטורה גלויה או מוסווית. זוהי מלחמה קרושה, השחה כל קרבן. אולם זוהי רק מלחמת-מגן, שלא תכבוש את היעד.

הידיעה-שחורה היא סימפטום של מחלה. המחלה היא מחלתנו: חוסר יכולתו של הדור הצעיר בארץ להקים מתוכו כוחות אמיתיים, פוריים ויוצרים, הי מסוגלים להציב את ה"יש" של תפיסת-יחיים חדשה מול ה"אין" של הניהיליות.

פרסום ש. שפט